

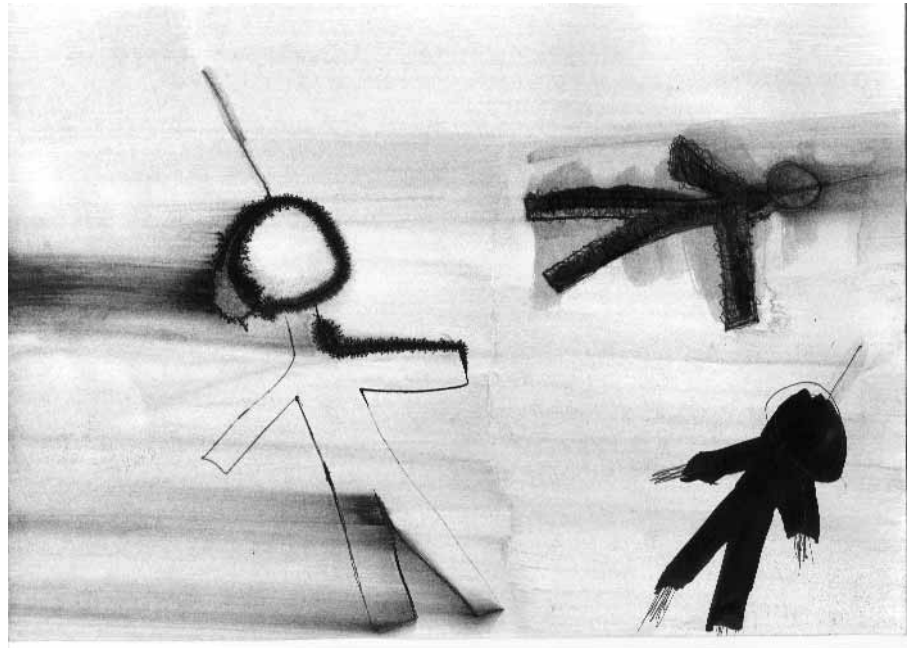
Sigues cirerer, amic meu

SOLÀ, Josep.
A l'ombra del cirerer.
CCG Edicions.
Girona, 2006.
71 pàgines.

«Diuen, del cirerer, que té les arrels llargues i robustes» i, alhora, «que té la flor blanca gairebé pura». Aquests primers versos de «L'ombra del cirerer» ens ofereixen ja una bona pista de la mena de filosofia que domina els poemes de Josep Solà (Santa Coloma de Farners, 1946), una filosofia vitalista basada en la superació dels obstacles, el goig en l'esforç i la capacitat d'assaborir l'instant.

És aquest un poemari amable que ens exhorta a viure intensament. Malgrat el títol de ressons txekhovians, i ben lluny de presentar una existència sotmesa a un destí mediocre, Solà poetitza i exalta justament aquells valors que en la quotidianitat han de desembocar en la plenitud de la vida. És a l'ombra segura d'un cirerer on el poeta s'atura serenament per avaluar el temps i destriar-ne els fets; per elaborar, en definitiva, els pensaments que configuren el llibre. El volum és, doncs, una selecció dels poemes escrits al llarg dels darrers anys que, a més d'incloure dibuixos a llapis del mateix autor, disposa d'un pròleg d'Assumpció Cantalozella. I no podem sinó coincidir amb la prologuista quan afirma que la constant en tot el poemari és l'aforisme, ja sigui vestit de tot de recursos poètics o dominat sense subterfugis pel concepte que l'autor pretén transmetre.

Amant del paisatge que l'envolta, es fa evident que una de les principals fonts d'inspiració de Josep Solà prové de la seva condició de muntanyenc. Ens assegura que «tots els rius tornen a mare», que totes les traves es poden superar. El muntanyenc no s'atura davant dels entrebancs que la natura li presenta perquè, a la vegada, poden ser troncs i soques on aferrar-se amb fermesa, com les arrels del cirerer, que «no s'aturen al seu entorn» i «fan dels esculls, el

seu indret vigorós». Així, el mite d'Ítaca apareix en Solà com l'esforç de pujar una muntanya: tot i que l'èxit final arriba en coronar el pic, cal gaudir també de cada passa per «copsar la grandària del moment», perquè «tan cabdal és el cim com el camí que m'hi porta». Cal, en efecte, guanyar-se l'existència, un propòsit que s'estén també a la voluntat de mantenir la identitat col·lectiva.

En comptes de perdre el temps llepant velles ferides, el poeta recomana cultivar el dia present i gaudir dels entrebancs: «Plou per a tothom. / Mira les gotes com cauen / assaboreix-ne el tast». En comptes de restar quiet pensant en els «lapses fugissers que no has posseït», cal aprofitar la nostra hora i les petites alegries que ens dona. Al capdavant, «un somni no dura més que un sospir, / i un sospir no dura més que un batec».

Josep Solà aprofita *A l'ombra del cirerer* per redefinir-se i regalar al lector una reflexió al voltant de l'art de (sobre)viure, del camí que queda, i també indirectament del mateix bagatge literari. Són diverses les obres universals que hi ressonen –Hesse, Kavafis, Nietzsche, Horaci...– i que l'autor ha assimilat bé per travar un manual en vers sobre com superar els moments foscos de la vida. Tot un llibre de capçalera per al caminant.

Guillem Molla